

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

НАВЧАЛЬНА ПРОГРАМА
дисципліни
“МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО
ДЕРЖАВ У БОРОТЬБІ
ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ”

(для спеціалістів, магістрів)

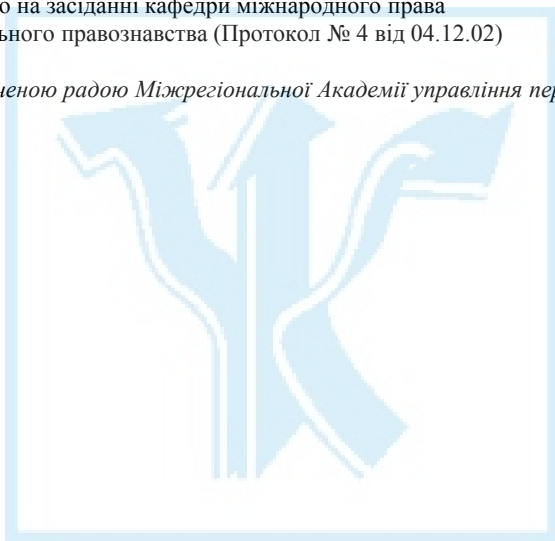
МАУП

Київ 2003

Підготовлено кандидатом юридичних наук, професором *А. С. Мацком*

Затверджено на засіданні кафедри міжнародного права
та порівняльного правознавства (Протокол № 4 від 04.12.02)

Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом

Мацко А. С. Навчальна програма дисципліни “Міжнародне співробітництво держав у боротьбі зі злочинністю” (для спеціалістів, магістрів). — К.: МАУП, 2003 — 16 с.

Навчальна програма містить пояснювальну записку, навчально-тематичний план, програмний матеріал до вивчення дисципліни “Міжнародне співробітництво держав у боротьбі зі злочинністю”, питання для самоконтролю, а також список рекомендованої літератури.

©Міжрегіональна Академія
управління персоналом (МАУП),
2003

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Зміни злочинності за якісними і кількісними характеристиками зумовлені змінами, що відбуваються у суспільних відносинах. Ця аксіома, на жаль, нині залишається актуальною. Не встигли держави колишнього СРСР визначитися щодо свого політичного курсу і напряду формування відкритого суспільства, як цим скористалися особи, які представляють криміногенний елемент. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй у своєму звіті наголошував, що “відкритість суспільств дала змогу не тільки налагодити економічні, торговельні відносини і розширити сферу надання послуг, а й скористатися цим терористичним угрупованням, ділкам з незаконного наркобізнесу, торгівлі людьми, відмивання брудних грошей”¹.

Розуміючи нагальність вирішення проблеми наростання злочинності як явища, світове співтовариство приділяє цьому велику увагу і визнає саме цю проблему як глобальну, що несе небезпеку для людства². На початку 90-х років у зверненні до держав Комітет ООН із запобігання злочинності констатував: “Боротьба зі злочинністю є основною відповідальністю держав, боротьба з нею є необхідною умовою національного прогресу. Тою мірою, якою держава не може гарантувати безпеку громадянам власними здобутками та діями головних своїх інститутів, такою самою мірою стримуватиметься економічний, соціальний і культурний розвиток цієї держави”³. Для України таке звернення нині є актуальним, тому що саме система діянь злочинного елемента підриває віру в ті започатковані у 1991 році Декларацією про державний суверенітет панівні начала нового підходу щодо створення і розвитку відкритого громадянського суспільства⁴ і є тому загрозою. Відомі приклади зі шпальт газет⁵, не кажучи про дані, що є у правоохоронних органів, свідчать про те, що співробітництво у боротьбі зі злочинністю, суб'єктом якого є наша країна, досить актуальне.

¹ Див. детальніше: *Кофи Аннан*. Партнерство во имя всемирного сообщества. — Нью-Йорк, 1998.

² Див.: Резолюции и решения Генеральной Ассамблеи ООН // Юрид. ежегодник ООН. — Нью-Йорк, 1998.

³ Известия. — 1991. — 13 апреля.

⁴ Декларація про державний суверенітет України.

⁵ Див. публікації про справу колишніх прем'єр-міністрів України Ю. Звягільського і П. Лазаренка, про діяльність щодо торгівлі людьми у м. Харкові і м. Львові тощо.

Питання про координацію зусиль держав із співробітництва щодо окремих видів злочинів (і боротьба з окремими злочинцями) відомі широкому загалу з підручників історії. За своєю формою співробітництво держав у стародавні часи мало форму укладення двосторонніх угод, наприклад між Єгиптом і Сирією, між Візантією та Київською Руссю¹. За часів феодальної доби, тобто середньовіччя, ця форма істотно не змінилася, а лише набула розширеного змісту і напрямів.

Розширення напрямів співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю набуло нового змісту починаючи з XIX ст. Тоді у більшості країн світу було відзначено небувале зростання злочинності, поширилися наркоманія, нелегальний сексуальний бізнес, з'явилося й нове явище — обмін злочинним досвідом з категорією злочинців-гастролерів. Збільшення таких випадків у кілька разів порівняно з попереднім періодом поставило перед поліцейськими структурами завдання вплинути на ситуацію, знайшовши заходи протидії. Щоб розібратися в ситуації і визначити напрями роботи, поліцейські провели перший конгрес криміналістів. Цей конгрес визначив, що злочинність — це явище, в якому велику роль відіграють причини, що його зумовлюють. Детермінантами транснаціональної злочинності, як зазначалось у матеріалах конгресу, були досягнення світового технічного прогресу, особливо щодо налагоджування транспортного зв'язку (крім залізничного і автомобільного з'явився авіаційний).

Сучасний етап нагадує ситуацію, що склалася у XIX ст., і за формою співробітництва відрізняється лише більшими можливостями здійснення активних дій країн у боротьбі зі злочинністю. Розглядаючи співробітництво держав з цього питання, слід виокремити такі його напрями:

- укладення договірно-правових актів між державами, включаючи і конвенційні (універсальні) угоди;
- створення і діяльність у межах статутних організацій, що є самостійними суб'єктами міжнародного права.

З досвіду роботи склалися такі напрями міжнародної діяльності з питань боротьби зі злочинністю:

- запобігання та боротьба з транснаціональними злочинами або такими, що виходять за межі однієї держави;
- розшук осіб, які вчинили злочини, і реалізація їх відповідальності;
- подання правової допомоги з питань кримінального судочинства;
- відпрацьовування стандартів і розробка методів ведення боротьби зі злочинністю та поведження з правопорушниками;
- налагодження механізмів координації між правоохоронними структурами, у тому числі з підготовки кадрів, надання екс-

¹ Сахаров А. Н. История дипломатии Древней Руси. — М., 1980.

партних послуг, поставки спеціальних науково-технічних засобів, обміну інформацією тощо.

Мета дисципліни “Міжнародне співробітництво держав у боротьбі зі злочинністю” — ознайомити студентів із станом транснаціональної злочинності та діяльністю щодо її попередження і розкриття окремих видів злочинів. Програмою вивчення дисципліни передбачено також ознайомлення з роботою спеціальних структур держави, зокрема договірно-правового відділу МЗС України, консульських установ, спеціальних представників правоохоронних органів тощо; з напрямками діяльності міжнародних конгресів, на яких опрацьовуються і вирішуються питання стандартів діяльності держав у боротьбі зі злочинністю, розробляються методи спільних зусиль із запобігання цьому явищу; з роботою Міжнародної організації кримінальної поліції (Інтерпол), у тому числі її структурної одиниці, що діє в Україні, — Національного Центрального Бюро.

НАВЧАЛЬНО-ТЕМАТИЧНИЙ ПЛАН
вивчення дисципліни

**“МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО ДЕРЖАВ
У БОРОТЬБІ ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ”**

№ п/п	Назва теми
1	Сучасний стан злочинності та напрями співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю
2	Визначення злочинів міжнародного характеру та їх класифікація
3	Правові основи співробітництва (універсальні, регіональні, двосторонні угоди)
4	Видача осіб, які вчинили злочини, і передача засуджених для відбування покарання
5	Особливості співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю в Європі
6	Діяльність міжнародних організацій з боротьби зі злочинністю. Міжнародна організація кримінальної поліції (Інтерпол)

ПРОГРАМНИЙ МАТЕРІАЛ
до вивчення дисципліни
“МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО ДЕРЖАВ
У БОРОТЬБІ ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ”

Тема 1. Сучасний стан злочинності та напрями
співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю

Поняття злочинності як суспільного явища у світі. Рівень злочинного впливу на суспільство. Рівень злочинності у країнах Західної Європи, США після зміни тоталітарних режимів.

Транснаціональна злочинність, її форми і види. Злочини, що посягають на загальносвітовий правопорядок. Злочини міжнародного характеру та злочини, що виходять за межі однієї держави.

Загальне поняття співробітництва держав та його форми. Структури в державному управлінні, що виконують функцію співробітництва у боротьбі зі злочинністю. Принципи співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю, визнання його основних напрямів.

Історичні етапи розвитку співробітництва держав. Рабовласницькі часи і перші угоди між державами. Поділ держав на різні групи за часів середньовіччя як чинник боротьби зі злочинністю, зумовленою розвитком релігійних течій. Роль релігії для визначення категорії країн, що почали співпрацювати між собою у боротьбі зі злочинністю.

Співробітництво у боротьбі зі злочинністю на території України. Роль угоди між Австро-Угорською та Російською імперіями щодо визначення напрямів співробітництва 1862 р.

Нові підходи до співробітництва у період існування Ліги Націй до створення Організації Об'єднаних Націй. Брюссельська конференція, Берлінський акт щодо визначення міжнародного злочину. Лондонська конференція про захист неповнолітніх правопорушників.

Сучасний період у підходах щодо вивчення співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю та становлення міжнародного кримінального права. Заходи, спрямовані на запобігання злочинності та відпрацювання стандартів щодо боротьби зі злочинністю. Світові конгреси, регіональне співробітництво та двосторонні угоди.

Література [1–23]

Тема 2. Визначення злочинів міжнародного характеру та їх класифікація

Поняття міжнародного злочину та його об'єктивні й суб'єктивні ознаки. Класифікація злочинів за наслідками після вчинення протиправних дій. Матеріали міжнародних трибуналів, що здійснювали правосуддя щодо міжнародних злочинів проти людства та агресії, як перше визначення міжнародного злочину за наслідками. Положення статутів Ліги Націй та ООН про боротьбу з міжнародними злочинами. Діяльність Міжнародного кримінального суду у боротьбі з міжнародними злочинами.

Суб'єкти міжнародного злочину. Держави та їх органи як основні відповідачі за вчинення злочинних дій проти людства. Військові союзи, транснаціональні корпорації як суб'єкти міжнародного права, що несуть відповідальність за міжнародні злочини. Службова особа як суб'єкт відповідальності за окремі види злочинів міжнародного характеру. Співучасть у вчиненні міжнародного злочину. Проста і складна форма співучасті у злочинах міжнародного характеру. Організовані групи, що мають незаконні доходи від злочинних дій, їх класифікація.

Види злочинів за категоріями:

- перша категорія — злочини проти миру і безпеки людства; військові злочини; геноцид; апартеїд; екоцид; біоцид; рабство та работоргівля; тероризм; найманство;
- друга категорія — викрадення літаків; захоплення заручників; злочини проти осіб, які користуються міжнародним захистом; піратство; контрабанда; незаконні операції щодо обігу наркотичних, психотропних речовин і прекурсорів; підробка цінних паперів; розповсюдження порнографії та матеріалів, що пропагують культ насильства; зіткнення морських суден і неповідомлення назви плавального апарата; злочини, що вчинюються на континентальному шельфі; розрив або інше пошкодження морського кабелю; незаконне радіомовлення;
- третя категорія — злочини, які за класифікацією визнані як кримінальні правопорушення у більшості країн світу: вбивство, крадіжка, шахрайство, насильницькі дії щодо оволодіння майном, і посягання на свободу особи, злочинні дії проти неповнолітніх тощо.

Література [1–23]

Тема 3. Правові основи співробітництва (універсальні, регіональні, двосторонні угоди)

Правове забезпечення співробітництва відповідно до норм міжнародного права. Конвенція про право міжнародних договорів як підстава для визнання суб'єктами чинності угоди. Конвенція та закон України про правонаступництво. Національні законодавства окремих держав Європи та України про дію міжнародних норм на території України (ст. 9 Конституції України).

Багатосторонні угоди про боротьбу зі злочинністю. Конвенції про визначення видів злочинів та дії держави як суб'єкта міжнародного права щодо запобігання міжнародним злочинам та їх розкриття. Регіональні структури та правові документи з питань боротьби зі злочинністю в Азії, Африці, Австралії, Америці та Європі. Конвенції Ради Європи щодо боротьби зі злочинністю.

Юрисдикція діяльності країн СНД. Робота Комісії щодо координації програм боротьби зі злочинністю. Конвенція про правову допомогу в цивільних, сімейних і кримінальних справах, її значення для організації співробітництва. Закон України “Про міжнародні договори України”.

Вирішення колізій між міжнародними нормами, між міжнародними нормами і внутрішньодержавним законодавством.

Література [1–23]

Тема 4. Видача осіб, які вчинили злочини, і передача засуджених для відбування покарання

Екстрадиція як один з найдавніших інститутів міжнародного кримінального права. Видача правопорушників як форма співробітництва між державами при реалізації напрямів боротьби зі злочинністю. Типові правила видачі осіб, які вчинили злочини, в резолюціях ООН. Європейські конвенції про видачу правопорушників та передачу засуджених для відбування покарання.

Правові підстави для видачі правопорушників. Наявність ознак злочину, що передбачають умови для видачі осіб, які вчинили злочин. Ознаки, що визначають умови для передачі засуджених для відбування покарання. Принцип верховенства норм міжнародного права у вирішенні колізій щодо видачі осіб за злочини, вчинені проти людства.

Положення щодо невидачі злочинців. Захист власних громадян, захист осіб від подвійного засудження за один і той самий вчинок. Невидача у разі “смертного коридору”.

Процедури виконання видачі: запити, виконання затримання, умови перевезення, транзитне транспортування через інші країни, видача третій стороні тощо.

Дотримання прав людини при екстрадиційному процесі, передбачених у міжнародних документах (Загальна декларація прав людини, ст. 9 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, ст. 5 Європейської конвенції про права людини).

Національне законодавство різних країн про підстави та процедури екстрадиції. Національне законодавство України щодо підстав і процедур екстрадиції.

Література [1–23]

Тема 5. Особливості співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю в Європі

Специфіка геополітичного розташування Європи та врахування цього аспекту у боротьбі зі злочинністю. Зв'язок європейських правоохоронних структур з аналогічними установами інших континентів.

Рада Європи та створені нею структури з питань боротьби зі злочинністю. Поділ країн Європи за участю в структурах таких міжнародних організацій, як Рада Європи, Європейський Союз, СНД, країни Балтії. Роль міждержавних угруповань у питаннях боротьби зі злочинністю. Організація Об'єднаних Націй і Рада Європи, шляхи співробітництва щодо визначення стандартів у питаннях кримінального судочинства, статусу потерпілого та затриманої особи.

Європейські конвенції:

- про видачу правопорушників (13 грудня 1957 р.) та протоколи до неї, рекомендації щодо її застосування;
- про передачу провадження у кримінальних справах (15 травня 1972 р.);
- про нагляд за умовно засудженими або умовно звільненими правопорушниками (13 листопада 1964 р.);
- про передачу засуджених осіб (21 березня 1983 р.);
- про взаємну допомогу в кримінальних справах (21 квітня 1959 р.);
- про відмивання, пошук, арешт і конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом (8 листопада 1990 р.).

Статус європейських конвенцій у нашій державі та зобов'язання щодо їх виконання Україною.

Шенгенська конвенція щодо діяльності правоохоронних органів у країнах Європейського Союзу. Постанова Кабінету міністрів Євросоюзу № 555 (1998 р.) про створення і визначення напрямів діяльності Європолу.

Особливості дії конвенції країн СНД про правову допомогу в цивільних, сімейних і кримінальних справах для країн-учасниць. Діяльність Уряду України із втілення юрисдикції зазначеної конвенції на території держави. Діяльність Комітету з питань координації боротьби зі злочинністю серед країн — членів СНД.

Література [1–23]

Тема 6. Діяльність міжнародних організацій з боротьби зі злочинністю. Міжнародна організація кримінальної поліції (Інтерпол)

Статус і структура міжнародних організацій, що борються зі злочинністю. Міждержавні структурні органи та громадські формування, наукові конгреси.

Міжнародні конгреси як особлива форма організації, що визначає напрями діяльності із запобігання злочинності, та методи діяльності щодо його мінімізації і поширення, стандарти провадження кримінального судочинства та поведження з правопорушниками.

Міжнародні громадські організації, що сприяють боротьбі зі злочинністю та відпрацюванню стандартів провадження кримінального судочинства і поведження із в'язнями. Міжнародні організації — Асоціація поліцейських, “Міжнародна амністія”: історія їх створення та напрями діяльності з питань боротьби зі злочинністю.

Специфіка та завдання діяльності Міжнародної організації кримінальної поліції (Інтерпол). Історія виникнення та створення організації, етапи розвитку. Структура і статут організації. Повноваження Генеральної асамблеї Інтерполу, його виконкому, секретаріату. Обмін інформацією між членами організації. Циркуляри щодо розшуку правопорушників та їх виконання.

61-ше засідання Генеральної асамблеї Інтерполу та вступ України до організації. Рішення уряду щодо виконання зобов'язань перед організацією — створення НЦБ Інтерполу в Україні. Завдання діяльності НЦБ. Структура бюро і напрями його роботи, зв'язок з практичними підрозділами структур Інтерполу. Подання запитів і виконання запитів за напрямками боротьби зі злочинністю. Відомчі накази щодо координації дій

правоохоронних структур у боротьбі з окремими видами злочинів. Форми подання запитів.

Література [1–23]

ПИТАННЯ ДЛЯ САМОКОНТРОЛЮ

1. Правові підстави для співробітництва держав за напрямами боротьби зі злочинністю.
2. Форми співробітництва держав, організацій щодо запобігання та боротьби зі злочинністю.
3. Структури держави, які виконують функцію координації діяльності у боротьбі з міжнародною злочинністю.
4. Дипломатичні та консульські представництва за кордоном, які подають правову допомогу.
5. Принципи співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю.
6. Рішення міжнародних судових органів щодо визначення міжнародного злочину.
7. Поділ видів злочинів залежно від поширення наслідків суспільної небезпеки.
8. Договори дипломатів Давньої Русі щодо напрямів боротьби зі злочинністю.
9. Договори Австро-Угорської та Російської імперій щодо напрямів боротьби зі злочинністю.
10. Провідні документи Ліги Націй щодо визначення міжнародного злочину та напрямів боротьби зі злочинністю як явищем.
11. Рішення перших конгресів криміналістів з питань визначення злочинності, транснаціональної злочинності, злочинця-“гастролера” тощо.
12. Умови, що сприяли поширенню транснаціональної злочинності у світі і, зокрема, Європі.
13. Сучасний період в підходах до визначення міжнародного злочину та напрямів боротьби зі злочинністю.
14. Діяльність держав щодо мінімізації явища злочинності на сучасному етапі.
15. Світові конгреси, що розробляють визначення злочинності як явища, заходи щодо запобігання злочинності і стандарти поведінки з правопорушниками.
16. Поняття міжнародного злочину, злочину міжнародного характеру.
17. Об’єктивні ознаки злочину міжнародного характеру.
18. Суб’єктивні ознаки злочину міжнародного характеру.

19. Відмінність форм вини в кримінальному праві України і форм відповідальності згідно з міжнародним правом.
20. Суб'єкт відповідальності за вчинення міжнародного злочину.
21. Відмінність визначення суб'єкта за міжнародним кримінальним правом і національним законодавством.
22. Класифікація міжнародних злочинів.
23. Види міжнародних злочинів.
24. Співучасть у вчиненні міжнародного злочину.
25. Військові союзи як співвиконавці злочинів проти людства.
26. Організовані злочинні угруповання для вчинення транснаціональних злочинів.
27. Злочини проти людства.
28. Злочини проти миру та безпеки.
29. Злочини проти прав і свобод людини.
30. Аналіз злочинів міжнародного характеру.
31. Транснаціональні злочини, визначені як кримінальні правопорушення у більшості країн світу.
32. Порівняльний аналіз кримінального законодавства окремих шкіл: англосаксонської, континентальної, країн мусульманського світу.
33. Правове забезпечення реалізації права на співробітництво держав, визначене універсальними нормами.
34. Конституція України та національне законодавство про дію на території України міжнародних норм.
35. Законодавство країн Європейського Союзу про дію міжнародних норм на території країн — членів цієї міжнародної організації.
36. Регіональні правові документи, що регламентують боротьбу зі злочинністю.
37. Специфіка співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю в Європі.
38. Рада Європи — міжнародний орган, що координує і забезпечує правові підстави співробітництва держав.
39. Юрисдикція діяльності країн в Європейському Союзі. Європол.
40. Юрисдикція діяльності країн СНД і робота комісії з питань боротьби зі злочинністю.
41. Правові підстави діяльності країн СНД у боротьбі зі злочинністю.
42. Шляхи вирішення колізій, які виникають між міжнародними та національними нормами щодо боротьби зі злочинністю.
43. Екстрадиція як найдавніший інститут співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю.

44. Підстави, що визначають можливість порушення екстрадиційного процесу.
45. Здійснення процедури виконання запиту про видачу та передачу особи.
46. Підстави відмови у видачі особи, яка вчинила правопорушення.
47. Видача особи третій стороні.
48. Дотримання прав людини під час екстрадиційного процесу.
49. Конвенції Ради Європи щодо передачі провадження у кримінальних справах.
50. Конвенція про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом.
51. Конвенції Ради Європи про передачу засуджених і передачу нагляду за умовно засудженими і звільненими достроково.
52. Двосторонні угоди про співробітництво між Україною та іншими державами.
53. Діяльність Міжнародної організації кримінальної поліції (Інтерполу).
54. Структура Інтерполу.
55. Положення статуту та регламенту Інтерполу.
56. Розшук Інтерполу, надсилання циркулярів за значущістю стосовно здійснення розшукових заходів.
57. Правовий статус і напрями діяльності НЦБ Інтерполу в Україні.
58. Положення наказу МВС України про обмін інформацією між країнами — членами Інтерполу.
59. Співробітництво НЦБ Інтерполу в Україні з іншими правоохоронними відомствами.
60. Угоди МВС України з аналогічними установами інших держав та їх значення для вирішення питання боротьби зі злочинністю.

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Конституція України*. — К., 1996.
2. *Закон України “Про міжнародні договори України”* // ВВР України. — 1994. — № 10. — Ст. 45.
3. *Закон України “Про правонаступництво України”* від 12 вересня 1991 року // ВВР України. — 1991. — № 46. — Ст. 617.
4. *О праве международных договоров: Конвенция от 23 мая 1969 года* // Україна в міжнародно-правових відносинах. Боротьба із злочинністю та взаємна правова допомога: Зб. док. (укр. та рос. мовами). — К.: Юрінком, 1996. — Кн. 1. — С. 19–59.

5. *Кримінальний кодекс України*. — К.: Право, 1998. — С. 5.
6. *Декларація принципів і програма дій ООН в області запобігання злочинності і кримінального правосуддя* // Матеріали Генеральної Асамблеї ООН (77-е Пленарне засідання, 1991 г.). — Нью-Йорк: Изд-во ООН, 1993.
7. *Резолюція ООН про Міжнародному співробітництві в області запобігання злочинності і кримінального правосуддя в контексті розвитку* // Матеріали Генеральної Асамблеї ООН (68-е Пленарне засідання, 1990 год). — Нью-Йорк: Изд-во ООН, 1993.
8. *Принципи міжнародного співробітництва в стосунках виявлення, арешту, видачі і покарання осіб, винуватих в воєнних злочинах і злочинах проти людства* // Матеріали Генеральної Асамблеї ООН (2187-е Пленарне засідання, 1973 год). — Нью-Йорк: Изд-во ООН, 1975.
9. *Міжнародна конвенція про боротьбу з підробкою грошових знаків*. — А./ Док. НЦБ Інтерполу в Україні: Пер. з англ. — 28 с.
10. *Про Національне Центральне Бюро Інтерполу*: Постанова Кабінету Міністрів України від 23 березня 1993 р. № 220.
11. *Соглашение о взаимодействии министерств внутренних дел независимых государств в сфере борьбы с преступностью от 24 апреля 1992 года* // Правові основи міжнародної діяльності МВС України. — К.: Вид-во МВС України, 1997. — Т. 2. — С. 68–73.
12. *Соглашение о взаимоотношениях министерств внутренних дел в сфере обмена информацией от 3 августа 1992 года* // Правові основи міжнародної діяльності МВС України. — К.: Вид-во МВС України, 1997. — Т. 2. — С. 73–74.
13. *Соглашение о сотрудничестве министерств внутренних дел в сфере борьбы с организованной преступностью от 17 февраля 1994 года* // Правові основи міжнародної діяльності МВС України. — К.: Вид-во МВС України, 1997. — Т. 2. — С. 100–106.
14. *Соглашение о порядке передачи и транзитной перевозки лиц, взятых под стражу, от 17 февраля 1994 года* // Правові основи міжнародної діяльності МВС України. — К.: Вид-во МВС України, 1997. — Т. 2. — С. 109–116.
15. *Про заходи щодо виконання Постанови Кабінету Міністрів України “Про Національне Центральне Бюро Інтерполу”*: Наказ МВС України № 194 від 7 квітня 1993 р.

16. *Про обробку та надсилання інформації до НЦБ Інтерполу в Україні: Наказ МВС України № 568.*
17. *Барышев С. И.* Общие начала теории и законодательства о преступлениях и наказаниях. — М., 1841.
18. *Бельсон Я. М.* Международная Организация Уголовной Полиции — Интерпол. — М., 1987. — 186 с.
19. *Смельянов В. П.* Злочини терористичної спрямованості. — Харків: Рубікон, 1997. — 160 с.
20. *Криміногенний стан в Україні та заходи щодо його поліпшення.* — К.: МВС України, 1997. — 127 с.
21. *Мацко А. С.* Інтерпол — організація, що стоїть на захисті прав людини та бореться зі злочинністю // Укр. часопис прав людини. — 1997. — № 2. — С. 156–159.
22. *Родионов К. С.* Інтерпол: миф и действительность. — М., 1986.
23. *Чубарев В. Л., Мацко А. С.* Деякі проблеми, пов'язані з членством України в Інтерполі // Наукові розробки Академії по удосконаленню практичної діяльності та підготовки кадрів органів внутрішніх справ. — К.: Вид-во Укр. акад. внутр. справ, 1994. — С. 125–129.

ЗМІСТ

Пояснювальна записка	3
Навчально-тематичний план вивчення дисципліни “Міжнародне співробітництво держав у боротьбі зі злочинністю”	5
Програмний матеріал до вивчення дисципліни “Міжнародне співробітництво держав у боротьбі зі злочинністю”	6
Питання для самоконтролю	11
Список рекомендованої літератури	13

Відповідальний за випуск
Редактор
Комп’ютерна верстка

Н. В. Медведєва
Л. С. Тоболіч
Т. Г. Замура

МАУП

Зам. № ВКЦ-1327

Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП)
03039 Київ-39, вул. Фрометівська, 2, МАУП